

Zijn Kerstgeschenk door Bertie Ham

DE VERTELLING VAN EEN GELUKKIGEN KERSTAVOND

PROLOOG.

Ist das Glück auch hingeflogen,
Die Erinnerung weicht nie.
Wie ein heller Regenbogen
Steht auf trüben Wolken sie.

ERGENS, ver weg in de montage-hal, klonk het snerpen van een electrischen claxon... 4 uur! Voor vandaag was 't afgelopen... een uur eerder dan gewoonlijk om hun, die met de Kerstdagen naar huis wilden, gelegenheid te geven, nog tijdig te kunnen afreizen.

Danny zuchtte en keek eens naar het stapeltje notities naast haar... ze zou maar doorwerken nog... 't kwam er voor haar immers toch niet op aan.

Niets was er, dat haar deed verlangen om vroeger weg te gaan: ze zou des te langer alleen zijn op haar kleine, ongezellige kamer!

Collega's kwamen bij haar, schudden haar de hand met vriendelijke, hartelijke wenschen: „A merry Christmas, Danny — een vroolijken Kerstavond!” Ze beantwoordde automatisch de goede wenschen... maar haar linkerhand, als in plotselinge pijn, legde zich op haar hart — en toen reeds de anderen het kantoor hadden verlaten, stond ze daar, naast haar machine, bleek en met brandende oogen. Want Danny, de vroolijke, levenslustige secretaresse van den baas, had eensklaps een levendig visioen.

Ze was in een klein, gezellig vertrek — in een hoek een groote denneboom, waaraan glansden tientallen kaarsjes... ze zag een lieve, mooie vrouw met mooie, zachte oogen... haar moeder... en een knappen, forschen man: vader! Ze zag zichzelf als kind, met oogen, groot van verbazing en bewondering — en dan, héél duidelijk, hoorde ze een warme stem een oud Kerstlied inzetten... een zachte piano-begeleiding... de mooie, volle mannenstem, welke ernstig inviel:

„Stille Nacht, Heilige Nacht...”

Een snik kropte in haar keel — oh, ze wou naar huis nu, naar moeder en vader... hoe had ze 't zoo lang uitgehouden? Een gelukkig Kerstfeest — 't mocht wat! Hoe zou ze dat heerlijke feest, die heilige herdenking moeten vieren? Moe was ze... en eenzaam, ondanks alle vriendschap van chefs en collega's. Ze moest naar huis — ze zou 't nog net kunnen halen!

En eensklaps, met jachtende haast, begon ze papieren en notities op te bergen, klapte haar machine dicht... en vluchtte weg. Want eerst nu waren haar de oogen opengegaan... begreep ze, hoe God zelf haar had doen begrijpen wát ze had opgeofferd met het doordrijven van eigen wil en eigen verlangens.

Het had hem, zoo maar onverwacht, overvallen — het gevoel van een verkeerden weg te gaan en z'n leven geheel te zullen verknoeien, als hij niet spoedig tot inkeer kwam. Hoe had 't zoover kunnen komen met hem... was hij dan doof en blind geweest? Dien avond, thuiskomend van z'n kantoor,

had hij boven, in de kamer van Elly, z'n vrouw, de beide jongsten gehoord, een oud Kerstliedje zingend... dat eensklaps afbrak bij 't dichtslaan van de voordeur. Als gewoonlijk was hij doorgelopen naar z'n werkkamer, waar hij soms, tot laat in den nacht, te werken zat, zonder iets van z'n huisgenooten te bemerken.

Maar dezen avond... het had niet willen vloten... een stroom van gedachten en herinneringen had hem bestormd... die paar klanken van twee kinderstemmen hadden plotseling lang vergeten verlangens, diep verborgen herinneringen gewekt... Kerstmis!

Want ondanks alles was één herinnering diep en onaantastbaar gebleven in z'n ziel — het terugdenken aan de Kerstviering in z'n kinderjaren. Dan, ver vóór het Kerstfeest feitelijk al, heerschte er in huis een vreugdige, hartelijke stemming, hartelijker nog dan anders, als een belofte van het mooie en wondere, dat komen ging. Als hij dan uit school was thuisgekomen en bij moeder gezeten had in 't donker, bij de kachel, wachtend op vader, en met de zusjes luisterde naar de verhalen, welke moeder deed — dan was er in z'n hartje een weldadige warmte gekomen, een intens gelooven aan al het mooie en groote, waarvan moeder vertelde... en een liefde voor God, welke alleen reeds vreugde en geluk was. Zoo was 't gebleven, al die lange, donkere dagen voor Kerstmis — tot Kerstavond kwam.

Hoe goed herinnerde hij zich nog al de toebereidselen, het heerlijke voorvoelen van den naderenden, heerlijken avond, samen met vader en moeder en de anderen. En dan 't moment, dat ze binnengeroepen werden in de kamer, waar de groote Kerstboom stond, reikend tot aan 't plafond, vol kaarsen op de naaldentakken, vol glanzing en glinstering van versierselen en het vertrek vullend met zachten, warmen glans. Dan, als moeder aan de piano zitten ging en een Kerstlied inzette, en vader's stem inviel — hoe had dan z'n eigen stem beverig getrild bij de eerste woorden.

Altijd gebleven was ook de herinnering aan vader's ernstige stem als hij verhaalde van Christus' geboorte — van den zin van het „vrede op aarde, in de menschen een welbehagen” — van vrede in 't gezin en geloof in God... en van de liefde van mensch tot mensch.

De eerste jaren na z'n trouwen, nadat vader en moeder gestorven waren, hadden zij óók op die wijze Kerstfeest gevierd... Elly en hij... en Danny, hun eerste dochtertje. Toen waren de zorgen gekomen — ziekte, tegenslag in zaken — was hij harder geworden, stug en stroef, zooals hij nu al jaren geweest was, jaren van tobben en ploeteren... van teleurstelling op teleurstelling. Daarna — Danny was al twaalf — waren de tweelingen geboren, John en Harry. Ruim een jaar later kleine Bep, die nu al vijf jaar was. Ze waren de dertig al ver gepasseerd, Elly en hij — en als hij 's avonds na een moeilijken, drukken dag thuis kwam, hinderde hem het verlangen der kinderen, die, druk als ze waren, zoo graag vader wilden betrekken in hun spel... vader, die altijd

brommerig en kribbig was en zich terugtrok in z'n kamer of het huis uitging.

Totdat het geval met Danny kwam, wat de aanleiding werd tot nog grootere verwijdering van z'n gezin. In zaken had hij juist wat meer succes, de grootste zorgen waren voorbij — plotseling was alles meegelopen, hij kreeg weer lust in z'n werk en was ook thuis vroolijker en vriendelijker geworden. En dan was Danny gekomen met het plan in Londen in betrekking te gaan — hij vond, dat een meisje alleen niet in die stad hoorde, terwijl Elly het verlangen van haar kind steunde. Harde woorden waren er gevallen — tot ten slotte 't meisje, in dwaze stijfhoofdigheid, diep gekrenkt ook om wat ze van haar vader als bekrompenheid zag, het huis ontvluchtte. Sindsdien was hij bitterder en stugger geworden dan ooit en ging weer z'n eigen gang, opstandig tegen z'n gezin, het leven... alles.

En nu was hij plotseling opgeschrikt enkel door een paar zingende kinderstemmen, welke hem zooveel mooie, gelukkige herinneringen gebracht hadden en in z'n hart wekten een gevoel van heftig berouw en alle verlangen naar liefde en geluk, dat hij zóó lang van zich gezet had. En hij 't vaste besluit nam, dat alles nu veranderen zou... God immers zou hem helpen, als hij z'n fouten wilde inzien en veranderen en met Zijn Hulp zou 't niet te laat nog zijn de genegenheid van vrouw en kinderen opnieuw te winnen. Doch diep in hem bleef schrijnen de pijn om die eene, welke hij niet te bereiken vermocht — en in ootmoed bad hij, dat God ook háár zou doen zien, zooals Hij hemzelf ziende maakt had.

Den anderen dag, onverwacht, kwam hij binnen in de huiskamer — vroeger dan ooit, nog vóór 't avondeten. Met een pijnlijk gevoel merkte hij op den verrasten blik in Elly's oogen en de niet te verbergen verwarring der drie kinderen — en heel duidelijk voelde hij, hoe hij door eigen schuld een vreemde geworden was in z'n gezin. Onbevangen had hij gedaan en had door een paar grappen de kinderen weldra gewonnen... doch bleef voelen, als een verdiend verwijt, de aarzelen-de houding van z'n vrouw.

En toen, aan tafel, had hij 't plotseling gezegd: „We vieren Kerstfeest, dit jaar, juist zooals vroeger — samen... met een mooien boom — en alles.”

Ze had hem, gelukkig, met een glimlach toegeknikt en was vroolijk ingegaan op z'n plannen... en 't was een heerlijke maaltijd geweest.

Maar een moeite als 't gekost had om ten slotte de drie bengels naar bed te krijgen, ho maar! Te weinig waren ze gewend aan een zoo vroolijken, aardigen vader, die zóó leuk meedoen kon!

Elly, met glanzende oogen, in-gelukkig om dit niet-verwachte, had hem steeds opnieuw weer toegelachen — oh, ze had begrepen, dat alles nu weer goed zou worden. Toen was er gescheld en had ze onbemerkt het telegram aangenomen... het telegram, dat ze voor hem verborgen hield... van Danny, en dat niets anders behelsde dan de simpele woorden: „Kom vanavond 7 uur thuis, Danny.”

Onmiddellijk had ze 't zich voorgenoemen... dat zou zijn verrassing zijn, zijn Kerstgeschenk — te mooi was 't eigenlijk allemaal. En even, alleen in haar boudoir, had ze gehuld... want ook een groote vreugde en een groot geluk uit zich soms in tranen... en bij haar hadden beide zich geuit in een innige dankzegging tot Hem, Die